

6 év mozgásfejlesztés egy csepeli magánóvodában (2019-2025)

A kezdetek:

Az INPP Gyakorlóprogrammal még édesanyaként találkoztam először. A tanfolyam elvégzését követően munkahelyemen kezdtem el vele dolgozni kolléganőimmal együtt. Az életem alakulása végül egy Csepelen lévő magánóvodába vezetett, ahol logopédusként dolgoztam, és a vezetőiséget, kollégáimat megismertettem ezzel a programmal. 2019-ben az a döntés született, hogy a Gyakorlóprogramot az óvodai programba beemelték. Eleinte -2 tanévet-, 6 órában voltam az óvoda alkalmazottja. Ezt követően óraadóként, minden napi bejárással, külsőskéntént folytattam tovább a programot, és teszem ezt a mai napig is.

A gyakorlóprogram

Az INPP Gyakorlóprogram elnevezése (az előző munkahelyemen már jól bevált név) a „mesetorna“ lett, melyhez korábbi kollégákkal egy kis történetet írtunk a meserét lakóiról, és annak szereplőit lelaminálva megrajzoltuk. Így a program gyakorlatsorait a gyerekek vizuálisan is követni tudják. A programot 1,5 évre terveztem meg. Így elegendő idő jut a gyakorlatok elmélyítésre, hiszen több szünet, utazás és sok esetben betegségek is nehezítik a gördülékeny fejlesztést. A középső csoportos gyerekeket minden év januárjában vizsgáljuk meg. A vizsgálatról papíros és fényképes dokumentáció is készül. A vizsgálatot egy szülő klub előzi meg, ahol a mozgásfejlesztésről általánosságban és az INPP-ről konkrétan beszélgetünk a szülőkkel. Minden gyermeket megvizsgálunk, majd egyéni fogadóórákon ismertetem a szülőkkel saját gyermekük eredményét. Ezután hoznak döntést a szülők arról, hogy gyermekük részt vegyen-e a mozgásfejlesztésben vagy sem. A hozzájárulást vagy az elutasítást minden esetben egy nyomtatvány kitöltésével jelzik felém. Február elején pedig kezdetét veszi a „mesetorna“. A következő év júniusában ér véget a program, amikor a szülők ismét egyénileg ismerhetik meg gyermekük kimeneti vizsgálatának eredményét, összehasonlítva, képekben szemléltetve a változást a bemeneti méréshez képest.

Hogyan történik a mindennapokban a fejlesztés:

Mivel ez egy kis óvoda, évente általában 5-9 gyermeket érint ez a fajta fejlesztés, így kiscsoportos formában a fejlesztő szobában „mesetornáznak“ a gyermekek. Aki részt vesz a programban reggel 8 órára érkezik be az óvodába és ez a napjának a kezdő programja. Így az óvodai napjuk ezt követően már a megszokott mederben zajlik tovább. Kitartó munkába került elérni a szülőknél azt, hogy a gyermekek időben beérjenek az óvodába, mostanra már olajozottan működik ez is.

Miután már régóta jelen van az óvodában a mesetorna, mire a gyerekek középsősök lesznek alig várják, hogy ők is mesetornázhassanak. Így a kezdeti motiváció már megvan. Azt azonban megfigyeltük, hogy ez a lelkesedés idővel csökken. Hiszen a gyakorlatok pontos kivitelezése, többszöri ismétlődése egy idő után unalmassá válik számukra. Ezt próbáltuk külső motivációval áthidalni, ami úgy tűnik a legtöbb gyermek esetében bevált. Ez egy kis matricagyűjtő füzetke, amit mi készítünk számukra és amikor elballagnak az óvodából a kis tarisznyájukban viszik magukkal emlékül. Akiknél még ez sem segít, azok a gyerekek is jönnek csak kisebb lelkesedéssel. Egy kisfiútól idézem: „A mesetorna az olyan, amit ki kell bírni.“

Tapasztalataim:

A 6 év munkám alatt összesen 1 gyermek hagyta félbe a programot, melynek oka óvodaváltás volt. A szülővel egyeztetve folytatták a mozgásfejlesztést egy alapozó terapeutánál, akivel konzultáltam és így zökkenőmentes volt a nyári szünetet követően a folytatás. Ebben a 6 évben a

Covid alatti óvodabezárás is színesítette a munkámat. Ezt szerencsére az óvodában történő, maszkban való találkozásokkal és a szülők bevonásával, otthoni fejlesztéssel sikerült áthidalni. Előfordult, hogy messengeren illetve viberen keresztül sikerült az adott családdal konzultálni és a gyerekekkel a minennapi tornát elvégezni. Ez az időszak hozta meg azt a fajta rugalmasságot, aminek azóta is nagy hasznát veszem. Sajnos egyre gyakrabban fordul elő, hogy 2-3 hétig beteg egy-egy gyermek, és így a fejlesztés nem tudna működni. Azonban az online térben való találkozás segítségével az otthon lévő gyermek is tud a csoporttal haladni.

A csoportos mozgásfejlesztés egyik előnye, hogy a szülők az egyes regressziós fázisokat egymással is meg tudják osztani. Gyakran hallom az ilyen kezdetű mondatokat “Nálatok is.....?” Az óvónők is már „menetrendszerűen“ várják, hogy mikor melyik pohár, tányér fog kiborulni vagy vajon ki fogja elutasítani a húsevést vagy a kis akármiket, kinek a szájából kell ismét kiszedni. Aztán pedig örömmel tapasztalják, hogy milyen ügyesen eszik már, azt is megkóstolta, amit eddig nem vagy felmászik a mászókéra leesés nélkül, vagy tud kétkerekűn biciklizni vagy nem fél a víztől vagy képes sorban állni vagy most már végre rajzol és még sorolhatnánk. Egy óvodás gyermek esetében nehezebb kézenfogható“ eredményt“ megfogalmazni, mint egy iskolás gyermek esetében, de az elmúlt idők alatt ezt már nagyon jól látjuk, hiszen nem minden gyermek vesz részt a programban és így észrevehetővé válnak az apró különbségek is.

Az egyes gyakorlati elemekhez az óvónőkkel egyeztetve foglalkozást is kapcsolunk. Például tenger készítése a hal, polip gyakorlatoknál vagy Szorgi méhecske elkészítése. Ezt a gyerekek nagyon élvezik.

Logopédusként fontosnak tartom azt az élményt is megosztani, hogy a beszédhibák sok esetben megoldódnak, a terápia eredményesebb, gyorsabban véget ér. Egy kislány esetét emelném ki, aki februárban 7 hanghibával kezdte meg a mesetornát. Júniusban úgy váltunk el, hogy majd szeptemberben logopédiázni is fogunk együtt. A szeptemberi szűrővizsgálaton azonban óriási örömmel tapasztaltam, hogy minden hangot tisztán, helyesen képez és használ a sponán beszédben is.

Eleinte nehézséget okozott, vagy inkább megoldandó feladatot jelentett a kúszás illetve a mászás kivitelezése, mert az óvodában nincs tornaterem, a csoportszoba pedig foglalt. Ezt úgy hidaltuk át, hogy a fejlesztő szobát „megnövelve“ a folyosóra is kimentek a meseállatok és így számoltuk ki a szükséges 40-60 métert. Ez sokszor eredményezett vicces helyzeteket, mikor a még nem mesetornás később érkező gyerekek és szüleik nevetve kerülgették az ott éppen kúszó veszélyes krokodilokat vagy mászó édes kis macskákat. A szülői klubban ezek a szülők már tudják miről beszélgetünk, mi is az a mesetorna.

Eredmények:

A bemeneti és kimeneti mérések között minden esetben hatalmas, jól mérhető különbség tapasztalható. Azokban az esetekben, amikor a kimeneti mérésben még látható némi eltérés, a szülőknek javaslom, hogy januárban keressenek fel egy mozgásterapeutát, aki újra megcsinálja a mozgásvizsgálatot. Eddig összesen 4 gyermek esetében volt szükség további 1 év alapozó vagy homloklebeny terápiára.

Mindenkit, aki már ismeri ezt a programot és még valamiért nem kezdett bele a csoportos fejlesztésbe csak bizatni, bátorítani szeretném, mert az eredmények önmagukért beszélnek, a néha felmerülő problémák pedig közös összefogással megoldódnak.

Rajnő Pásztor Viktória
logopédus